

Současná situace Božího lidu:

Samozřejmě existuje mnoho dobrého ve vztazích Božího lidu. Ne však vše. Z podstaty věci „hledání nápravy jevů špatných“ se věnujeme hlavně věcem negativním.

Prosím o zohlednění této věci. Prosím, necht' mi prominou ti, kteří žijí svůj život v upřímnosti před Bohem a s láskou k lidem. To co je zde napsáno vypadá příliš jednostranně a může se zdát, že nebere v úvahu množství těch, kteří na obou stranách žijí skvěle. Pro hledání nápravy se ale musí odkryt i to, co není nijak lichotivé.

Vztah kněží a ostatního věřícího lidu:

1. Jaký je věřící lid, když z něho vyjmeme hierarchii:

Většina z nich je se situací víceméně spokojená /cca 90 % všech věřících/. Jediný nedostatek vidí v malém počtu lidí v kostele a v tom, jak je jejich p. farář přetížen. Jejich představě vyhovuje církev, která jim poskytne nedělní mši sv., pokřtí jejich děti či vnoučata, oddá je.

Mnohem menší část věřících /odhaduji cca 10 %/ má pocit, že něco není v pořádku. Ale možná pouze polovina této skupiny /tedy 5% by měla odvahu a sílu udělat nějakou změnu, či se na ní aktivně podílet.

Většinou věřící sami bez kněze nepodnikají duchovní aktivity, i když jsou i ti, kteří mají snahu, když vidí, že se v okolí nic neděje. Jejich aktivitu vyprovokuje nečinnost okolí.

Sem tam se objeví ti, kteří cítí, že sami se svojí vírou zpodivínští a chtějí proto komunikovat s druhými právě o víře. Toto je ale věc z kostela neznámá a proto v lepším případě s údivem zjišťují čemu kdo vlastně věří.

Samotnou definicí rozdělení Lidu božího jsou postaveni do role nesvéprávných částí, které se mají řídit tím, co jim předloží hierarchie.

Většinou v kostele vyslechnou kázání, ale život si žijí podle svých měřítek.

Ti horlivější se snaží řídit radami církve. Ve chvíli kdy ale přestanou rozlišovat, co je přirozené, co Bohem žadané a co je stanoveno církví pozemskou, dostávají se do velice těžkého postavení. Mnohdy se snaží unést, co po nich církev žádá a pod tíhou nesplnitelných příkazů padají. Církev je odnaučila používat rozum a nepodněcovala je, aby sami ve spojení s druhými hledali odpovědi, které se shodují s Božím přáním. Jako příklad uvedu dnešní proklamovanou ekumenu v kontrastu s učením, které není staré ani sto let a kde se zakazuje pod hříchem kontakt s jinověrci křesťany. Toto je starší, dá se říci již uzavřený případ. Kolik ale způsobil zla. Mohl bych uvést další z nynějška. /.../

Ti otrlejší se snaží žít s Bohem i společností okolo, hledají cesty pro sebe či své děti. Podnikají různé aktivity. Mohou v podstatě dělat, co chtějí, ale málokdy se

k nim kněz přidá. Pokud se jejich aktivita neprovádí v kostele, nemůžou počítat s jeho podporou i když má možnost účastnit se a zjistit o co se jedná.

2. Jaká je hierarchie / myšleno kněží /:

A/ osoba kněze je formována takto:

Od chvíle, kdy se přihlásí jako zájemci o kněžské povolání jsou středem pozornosti, přestávají řešit zcela běžné životní situace jaké musí zvládat jejich vrstevníci

V semináři je o ně po hmotné stránce postaráno

Po vysvěcení toto zabezpečení dál trvá – když dojdou peníze, mohou většinou bez kontroly čerpat farní finance či zažádat o pomoc biskupství, strach o zaměstnání, byt jim jsou cizí

Vysvěcením získávají vedoucí postavení, nezáleží na jejich schopnostech, darech, /zatímco ostatní si musí své postavení většinou zasloužit a mohou o ně kdykoliv přijít/. V církvi se tomu uhlazeně říká, že jsou kněží pastýři a ostatní věřící ovce. Ve srovnání s Kristem toto přirovnání je na místě, ale uvědomíte-li si, že ani ne třicetiletý absolvent teologie dělá pastýře a rozhoduje o všem dění mnohem starším a nezřídka též vzdělanějším, ptáte se, je-li to správné.

Požadavek celibátu zužuje výběr vhodných kandidátů . Kromě lidí, pro které je celibát vhodný , zbývají ti, kteří buď neví co život bez ženy obnáší / časem se u nich potřeba partnera dostane na povrch stejně a to již v době kdy jsou dveře zpět zavřeny/ nebo ti, kteří mají více či méně skrytou vztahovou nebo sexuální úchylku.

B/ kněz v praxi:

Kněží se často mezi sebou nedokáží domluvit natož spolupracovat.

Na faře jsou často sami /pokud nemají hospodyni, což je kapitola sama pro sebe a v očích lidí je to jedna z nejvíce církev diskreditujících věcí. Mnoho úšklebků a smíchu se týká právě vztahu farářů a jejich hospodyň/, jsou odtrženi od normálního života většiny lidí, bez manželek a dětí ztrácí velký rozměr života a obrovský kus vzájemné sebevýchovy.

Většina je jich pracovně naprosto nevytížena. O jejich práci je velmi malý zájem.

Jsou postaveni do pozice církevního úředníka, který má nad svěřenými výhradní postavení. Toto vystihuje používání slova laik pro nekněze. Systematicky je vydělován z celku Božího lidu. Máme speciální středisko pro laiky, speciální setkání pro kněze. Jsme natolik rozdílní, že nemůžeme hovořit společně jako rovnocenní partneři? Napadne snad automechanika, že je víc než ostatní, když umí opravit auto? Nazývá druhé mechanik laikem? Ve chvíli, kdy postaví svoji profesi nad ostatní je jasné, že to není pravda. Naproti tomu rozdělení na kněze a laiky programově používáme.

Veškerá činnost je prvotně odvíjena od kněze. On má veto ve farní radě, on káže a nemusí nikde diskutovat s ostatními o pravdivosti kázání. Přesouvají se z místa na místo bez jakéhokoliv vyjádření věřících / ti se to mnohdy dovídají v naprosto nevhodných okamžicích/.

Často kromě bohoslužeb nemají společnou aktivitu s ostatními věřícími.

Návrh nápravy:

1. změna postavení lidí v církvi. Místo označení farář- laik, zavést Lid Boží

Nastavit jinak postavení kněze a ostatních lidí – místo kněze a jemu podřízených laiků nazývat všechny „lid Boží“, do kterého patří např. lékaři, zemědělci, kněží, úředníci, zámečníci Z tohoto lidu vybírat správce bez ohledu na jejich svěcení, ale s ohledem na jejich vhodnost. V tomto lidu nechat každému přispívat tím co umí.

Hlas v církvi dát rovně všem. Vytvořit takovou strukturu, aby svěcení nezakládalo automaticky hlas./ Například na sněmu by měli hlasovat všichni vyslaní./

Rozlišit, že církve pro svůj život potřebuje mnoho různých „ profesí“ / nejen kněze a nekněze /

2. změna správy místní církve

Vytvořit oficiální představu biskupství, jak by měla církve v této diecézi vypadat /podporovat aktivity, vytvářet prostředí – ne pouze stavební – pro setkávání věřících i mimo mši, budovat základnu vztahů, jejímž vrcholem by mohlo být společné slavení mše. sv./

Biskup by měl sám, nebo jeho spolupracovník , každý rok navštívit aktivity, které se po diecézi dějí /ne slavností mše sv./

Zodpovědnost a pravomoc by měli dostat nejen kněží, ale i ostatní věřící /ne pouze uklízet kostel/

Nakládání s farními financemi by se mohlo až po souhlasu předsedy ekonomické rady /na příkazu k úhradě podpisy dvou zmocněných lidí z farnosti/

Farnosti, které si nedokáží ustanovit funkční ekonomickou a farní radu zrušit a dát je pod správu jiné farnosti

Zrušit veto faráře v radách

Chod farnosti si řídí farní rada, kněz by měl farnosti poskytnout to, co od něj žádá a na co je zmocněn. Zodpovídat ze své práce by se měl farnosti a biskupovi

Zbavit se nepotřebného majetku prodejem nebo darováním. Tento osud by měl postihnout i nepotřebné a neudržitelné kostely a fary. Velké zlo v církvi dělá právě nepřiměřený majetek a moc

Veřejně se vzdát se restitucí

Žít ze svého, z toho, na co církev má

Třídít oblast podle fungujících okruhů věřících, stávající uspořádání farností zrušit

Církev nesmí mít moc ani peníze . Nejenže ji to diskredituje, ale vnitřně ji to deformuje.
Kredit ve společnosti si nemůže církev získat majetkem a to co potřebuje se vždy najde.

3. změna pro kněze

Biskup musí určit pravidla a úkoly, za které jsou kněží placeni a musí je vyžadovat
/alespoň tak, jak se to v civilním sektoru, kněz by měl vykazovat biskupovi a lidem ve farnosti, co skutečně dělal/

Zrušení povinného celibátu / nikoli povinné ožehání/ by umožnilo větší výběr kandidátů.

Svěcení osvědčených /ženaté či svobodné, ale osvědčené v životě/

Kněze využívat na to, co umí a co mohou z titulu svěcení dát

Nezvladatelné kněze propustit

Obavy kněze o ztrátu svého postavení

Obava mylná není, ztráta jejich domnělého postavení bude pro ně osvobozením.

Řešit obavu kněží není úkolem farníků, to by měl řešit biskup.

Člověk má to, co si vybuduje a když na to nemá, ať toho nechá.

Na závěr jedna vize :

Diecézi tvoří:

- **Farnosti.**
 - Farnost je územně neohraničená. Určují ji lidé k ní se hlásící. Může být například stanoveno, že nová farnost vzniká, má-li určitý počet lidí a je schopna vytvořit si svoji řídicí strukturu. Zaniká poklesem lidí pod určitou hranici, nebo tím, že není schopna se sama o sebe postarat. Farnost **je samostatnou žijící buňkou** a má tento systém řízení :
 - farníci si volí Farní výbor, ten se skládá z jednotlivých oddělení / finanční, evangelizační, bohoslužebné, stavební, údržbové ... /. Tato oddělení si určí farní výbor podle potřeby / V čele farního výboru stojí **zástupce**.
 - **Zástupci** z určitého množství farností tvoří **vikariát**. Do jeho čela si mezi sebou volí **vikáře**.
 - Vikariáty, řády a kongregace tvoří diecézi.

Biskup:

- Hledá směry, vize. Shromažďuje je.
- Určuje, zda daná farnost patří do diecéze, je-li Kristova. Toto rozlišování se děje v součinnosti se Zástupci.
- Navštěvuje farnosti
- Na biskupa je svěcen ten, koho diecéze zvolí, je-li ve shodě s církví.
- Biskupovi odpadají starosti o církevní objekty po diecézi a může se věnovat hledání směrů pro cestu věřícího lidu.
- Podněty pro život vychází z farností, od lidí, od biskupa.

V tomto systému by bylo potřeba méně kněží a více schopných lidí pro právě potřebné činnosti. Mnozí kněží by pracovali na jiných místech jim více vyhovujících a mnozí jiní by se stali kněžími. Církev by přestala skákat po jedné noze a našla by nové rozměry života. Mrtvé by se pochovalo a živé nechalo růst.